ЗМІСТ

Прогулянка в моїх бойових черевиках

Подивитись анотацію та купити на **jurkniga.ua**

Анотація

Книга «Прогулянка в моїх бойових черевиках» це потужна колекція, створена із сотень оригінальних інтерв'ю Джеймса Паттерсона, письменника № 1 у світі бестселерів, і першого сержанта армії США (у відставці) Метта Еверсманна, частини підрозділу рейнджерів, зображеного у фільмі «Знищення чорного яструба».

Це жорстоко чесні історії, якими зазвичай діляться лише товариші по зброї. Тут, у голосах чоловіків і жінок, які воювали за кордоном, від В'єтнаму до Іраку та Афганістану, можна побачити, як насправді носити форму, воювати, втрачати друзів і повертатися додому.

Читачі, які наступного разу подякують військовослужбовцям за їх службу, нарешті зрозуміють, за що ця подяка.

Джеймс Паттерсон і Метт Еверсманн
з Крісом Муні

ПРОГУЛЯНКА В МОЇХ БОЙОВИХ ЧЕРЕВИКАХ

WALK IN MY COMBAT BOOTS

Matt Eversmann & James Patterson
with Chris Mooney

Видавництво
«К Н Т»
Київ – 2023

УДК 356.1
П 78

Переклад з англійської — ***Білашевич Валентина***

П 78 **Прогулянка в моїх бойових черевиках** / Джеймс Паттерсон і Метт Еверсманн з Крісом Муні. — Київ: Вид. «КНТ», 2023. — 290 с.

ISBN 978-966-370-874-4

Книга «Прогулянка в моїх бойових черевиках « це потужна колекція, створена із сотень оригінальних інтерв'ю Джеймса Паттерсона, письменника № 1 у світі бестселерів, і першого сержанта армії США (у відставці) Метта Еверсманна, частини підрозділу рейнджерів, зображеного у фільмі «Знищення чорного яструба».

Це жорстоко чесні історії, якими зазвичай діляться лише товариші по зброї. Тут, у голосах чоловіків і жінок, які воювали за кордоном, від В'єтнаму до Іраку та Афганістану, можна побачити, як насправді носити форму, воювати, втрачати друзів і повертатися додому. Читачі, які наступного разу подякують військовослужбовцям за їх службу, нарешті зрозуміють, за що ця подяка.

ISBN 978-966-370-874-4

© Видавництво «КНТ», 2023.

«Ця книга перехоплює подих, розбиває серце і залишає вас у захваті», — президент Білл Клінтон

«Відверта, достовірна і, перш за все, надихаюча», — адмірал Вільям МакРейвен, ВМФ США (у відставці)

«Кожна з цих історій про особистий бойовий досвід є унікальною, самобутньою та чесною», — бригадний генерал Пітер Докінз, армія США (у відставці).

«До болю відверта, неймовірно смішна і абсолютно людська», — Стенлі А. МакКрістал, генерал армії США у відставці.

«Яскравий і достовірний портрет життя сучасної армії... Потужний. Ця повчальна збірка фіксує вершини і низини військового досвіду», журнал «Publishers Weekly».

«Актуальна і сповнена напруження... У цій широкомасштабній, послідовно захоплюючій збірці автори охоплюють весь спектр американських військових дій за останні 50 років», — журнал «Kirkus».

«Надзвичайна ... глибоко інтимний погляд зсередини» Річард Енгель, головний закордонний кореспондент NBC News

Рорі Патріку Хеміллу

Частина перша
ЗАКЛИК ДО ОБОВ'ЯЗКУ

Майк Левассер

Майк Левассер виріс за межами Хартфорда, штат Коннектикут. Закінчивши середню школу в 1997 році, він вступив до лав Національної гвардії США. Паралельно з військовою службою він двадцять років працював цивільним пожежником і парамедиком. Вісім разів брав участь у відрядженнях, три з яких були бойовими. Після численних поранень Майк вийшов у відставку у віці тридцяти восьми років і здобув ступінь магістра з управління надзвичайними ситуаціями в Джорджтаунському університеті.

«У нас нічого не вийде».

Це сказав Джексон, командир мого взводу. Він має на увазі сорок з гаком «Хаммерів» на базі в Кувейті, яка в 2004 році була нічим іншим, як великим нагромадженням наметів посеред пустелі. Усі машини мають м'яку оболонку. Жодна з них не має броні.

Зараз 2:00 ночі, я щойно зійшов з літака.

Джексон відкриває свою сумку і дістає звідти дві пляшки Gatorade — великі, по 32 унції. Він простягає їх мені, а потім знову опускає погляд на сумку і замислюється.

«Краще взяти три», — каже він і хапає ще одну. «Іди за мною». Двадцять чотири години тому я був у Форті Драм, на півночі штату Нью-Йорк, тренуючись з Національною гвардією США і відморозивши собі дупу при сорокап'ятиградусному морозі.

Я не спав відтоді, як мене забрали з полігону. Жоден солдат не спить, коли йому кажуть, що він йде на війну.

Джексон знаходить інженера. «Ми їдемо в Багдад, — каже йому Джексон, — і я хотів би дістатися туди цілим і неушкодженим».

«Що тобі потрібно?»

«Пластинчаста броня. Достатньо, щоб заварити двері і прикрити днище на випадок, якщо ми наїдемо на СВП на військово-транспортному маршруті Тампа. Я також хочу вистелити всередині Хамві мішки з піском».

Джексон піднімає пляшку Gatorade. «Приніс вам по одній. Горілка, джин і бурбон — хороші, не дешеві. Домовилися?»

П'ять годин по тому ми їдемо на Хамві в автоколоні, що прямує на північ по головній магістралі, яка йде з Кувейту аж до Мосула. Дорога рівна і почорніла від вибухівки. Дим від палаючого уламка того, що схоже на машину, здіймається в синє небо пустелі, повертаючи мене до моїх часів у Боснії. Я був там, працював у зміні швидкої допомоги в базовому госпіталі, коли сталося 9/11. Ми дивилися це в прямому ефірі по телевізору в залі очікування лікарні. Коли ми побачили, як другий літак врізався в будівлю, ми всі зрозуміли, що йдемо на війну.

Джексон зупиняється. Ми проїхали менше чверті милі. «Попереду, можливо, саморобний вибуховий пристрій», — каже він. «Треба почекати, поки сапери не знешкодять його».

Ми виходимо з машини. Навколо все пласке, сухе і нестерпно спекотне. Вдалині я чую звуки пострілів зі стрілецької зброї. Адреналін зашкалює, в роті пересихає. Я продовжую озиратися навколо.

Я працював у Боснії медиком. Мене також відряджали — як ми це називаємо — до підрозділів, яким потрібен був медик для бойового патрулювання. Найбільше я боявся наступити на міну. Ніхто в мене ніколи не стріляв.

Щоб знешкодити саморобну міну, потрібно більше години. Я сідаю назад у Хамві.

Дорога до табору Анаконда, що на північний захід від Багдада, займає понад шість годин.

Ми їдемо два дні.

Перший бій у Фаллуджі відбувається через три місяці, у квітні. Кілька хлопців з Blackwater, які їхали в броньованому Шевроле Субурбан, зупинилися на дорозі біля мосту на в'їзді до воріт

Фаллуджі, коли до них підійшла група дітей, які продавали жуйку, цукерки, газовану воду та підроблені Ролекси. Хлопець опускає вікно, щоб купити цукерки, а дитина кидає в Suburban світлошумову гранату.

Обгорілі, обвуглені тіла чотирьох американців витягують з-під уламків і підвішують на мосту. Повстанці оголошують тотальну війну проти американців в Іраку.

Вони починають відрізати людям голови, як це показують по телевізору.

Табір Анаконда, де я перебуваю, — це розлога військова база постачання, на якій розміщено близько тридцяти тисяч цивільних, солдатів, морських піхотинців і льотчиків. Кожен рід військ. Навіть військово-морський флот тут є.

Табір Мортервіль, який стане відомим через цілодобові обстріли, перетворюється на найнебезпечніше місце в Іраку. Пілоти, які скидають припаси, не вимикають двигуни. Щовечора, коли я лягаю спати у своєму маленькому наметі з А-подібним каркасом, з електрикою, яка працює, можливо, 40 відсотків часу, і без водопроводу, я, як і всі інші, думаю, чи буду я живий на ранок.

Лікарня, одна з найбільших в Іраку, переповнена пораненими, переважно молодими морськими піхотинцями. Останньою жертвою став хлопець, який стрибнув на гранату, щоб врятувати своїх друзів, і загинув. Його звали Рафаель Перальта, іммігрант з Мексики, який приїхав до США і вступив до Корпусу морської піхоти.

Я працюю у відділенні швидкої допомоги з іншим молодим хлопцем, його рука тримається лише за шкіру, коли мені кажуть, що мене викрали для медичної евакуації. Хлопець продовжує кричати, щоб я поквапився відрізати йому руку і залатати її, щоб він міг повернутися до своїх хлопців.

Я лечу в хвостовій частині гелікоптера Black Hawk, мій адреналін зашкалює, мені кажуть, що ми прямуємо до Самарри. Саморобна бомба вибухнула біля армійського посту охорони. Коли Black Hawk приземляється, я нагадую собі, що треба бути готовим до всього.

Дверцята літака відчиняються під крики, дим і пісок, і я зриваюся з місця і біжу. Від мене залежить, чи врятую я комусь життя.

Мати справу з травмами на полі бою, бачити кінцівки, відірвані СВП, кількість різанини і крові... це більш сюрреалістично, ніж

будь-що з кіно. Двох армійських солдатів розірвало на шматки вибуховою хвилею. Один загинув.

Пізніше я дізнаюся його ім'я: спеціаліст Ентоні Дж. Діксон з Лінденволда, штат Нью-Джерсі. Йому було двадцять років.

Інший ще живий. Він лежить на спині, кліпаючи на суворе іракське сонце. Я падаю на коліна і починаю накладати джгут на обрубок його відсутньої ноги.

Він каже мені, що його звати Армандо Ернандес. «Мені потрібно, щоб ви були зі мною відверті, док». Він облизує губи, його очі ковзають до моїх. «Мій мотлох ще там?»

Гумор шибениці. Це єдине, що тримає нас в здоровому глузді. «Все ще там», — кажу я йому.

Ернандес розповідає мені, що він з фермерського містечка в пустелі Каліфорнії. Добровольцем пішов служити своїй країні. Йому двадцять два роки, і він має власних дітей. Я стабілізував його стан. Коли ми летіли назад, я все дивився на його форму — він служить в армії, як і я. Я був на цій дорозі на його посту щонайменше сотню разів. На цьому місці цілком міг би лежати я.

Ернандес був живий, коли ми приземлилися, і він був живий, коли ми привезли його в лікарню швидкої допомоги.

Я саме йду прибирати, коли мене знаходить військовий хірург із серйозним обличчям. «Ні», — кажу я йому, хитаючи головою. «Не кажи мені...»

«Не було жодного шансу, що він виживе, не з такими пораненнями. Я був здивований, що він був ще живий, коли ви привезли його в лікарню». Він бачить, що я не вірю, і додає: «Повірте мені, коли я кажу, що ви зробили все, що могли».

Я вірю йому, але якась частина мене відмовляється йому вірити.

Хірург бачить, що нерішучість з'їдає мене, і каже: «Майку, якби це сталося на сходах Волтера Ріда, він би не вижив».

Я намагаюся втішатися цим, коли йду в душ.

Це як у морській піхоті, тільки холодна вода. Ти намокаєш, миєшся, знову вмикаєш воду і виходиш. Нічого освіжаючого чи розслабляючого в цьому немає. Поки я миюся, змиваючи кров брата, я не маю жодного уявлення про те, чого мені коштуватиме ця війна.

Наступного року тут, в Іраку, я проведу половину свого часу поза дротом. Через роки я отримаю досить важкий випадок посттравматичного стресового розладу. У мене буде постійна черепно-мозкова травма від того, що я кілька разів підривався на розтяжках. Я не зможу бігати, і будуть дні, коли я ледве стоятиму на ногах. У мене будуть проблеми з пам'яттю і сном, а моя майбутня дружина час від часу ловитиме мене на тому, що я прибираю уві сні, навіть вибиваючи двері моєї власної шафи. Це одна з причин, чому я не хочу тримати вдома зброю.

Але я ніколи не буду ні про що шкодувати. Я буду думати про Армандо Ернандеса, Ентоні Діксона, Рафаеля Перальта і молодого морського піхотинця, який кричав, щоб йому відрізали руку, щоб він міг повернутися і воювати зі своїми братами і сестрами. Я буду думати про них і про всіх хоробрих солдатів, які служили зі мною в Іраку, і моє серце буде наповнюватися гордістю і сумом, і мене буде переслідувати думка про те, що я ніколи не зможу точно описати їхні жертви іншим.

Джейсон Дродді

Джейсон Дродді та його брат-близнюк Кевін пішли на службу в армію 18 березня 2009 року. Вони прослужили шість років у 3-му батальйоні рейнджерів 75-го полку рейнджерів, шість разів передислоковувалися і виконали понад 150 місій кожен. Джейсон вийшов у відставку сержантом. Його ріелторська компанія Droddy Group допомагає ветеранам купувати та продавати житло.

Я готовий до смерті. Ви повинні прийняти це, свідомо чи підсвідомо, щоб бути хорошим на цій роботі. Якщо я не змирюся з цим, я буду вагатися, і мене вб'ють. Другого шансу не дається.

Мої завдання як рейнджера полягають у пошуку та захопленні певних важливих іракських об'єктів. Ми виходимо переважно вночі. Ми багато вибиваємо двері і вбігаємо в кімнати, не знаючи, з ким — чи з чим — ми зіткнемося. Кожного разу це загадка. Я беру участь у багатьох перестрілках, деякі з них досить інтенсивні.

Мій брат-близнюк Кевін, який також є рейнджером, знаходиться в іншій частині країни і робить те саме, що і я. Це перший раз, коли ми проводимо тривалий час нарізно.

Коли я відчуваю слабкість, втому або щось подібне, я думаю про Кевіна. На базовій підготовці та в школі рейнджерів ми ніколи не показували слабкості, тому що ми завжди хотіли бути сильними один для одного. Я повинен бути сильним і зосередженим, щоб повернутися додому, до своєї сім'ї.

І я не сумніваюся, що ми з Кевіном повернемося додому разом.

Одного разу вночі я отримав повідомлення про важливу ціль, яка переховується в одному з комплексів. Наші хлопці спостерігали за цим об'єктом цілий день, і певні особи, які, схоже, охороняють об'єкт, ходили туди-сюди від периметра до лісосмуги, яка фактично стоїть навпроти об'єкта. З розмов по рації ми дізнаємося, що десь у лісосмузі стоїть важкий російський кулемет часів Другої світової війни.

«Бережіть кулемет», — чуємо ми від цих хлопців. «Не дозволяйте йому намокнути. Переконайтеся, що за ним постійно хтось спостерігає».

Тієї ночі ми приземляємося за триста метрів від табору.

Я вибігаю з задньої частини гелікоптера. Ротор інтенсивно омиває, світло погане, я нічого не бачу, навколо шумно, хаотично.

Погані хлопці не знають, що ми тут. Вони причаїлися в маковому полі, поки ми підкрадаємося до них. Я бачу, як один хлопець поспішає від табору до лісосмуги, і з радіопереговорів я розумію, що він прямує до великого кулемета. Я не можу дозволити йому дістатися до нього. Я повинен захистити загін за будь-яку ціну. А зараз.

Я відкриваю вогонь зі своєї автоматичної зброї, кулемета, який стріляє довгими чергами по шість-дев'ять набоїв, і врешті-решт обмінююсь пострілами з поганими хлопцями. Це перший раз, коли я вступаю в бій.

Хлопці, які зі мною, — ми міцні, намагаємося бути мужніми чоловіками і поводитися так, ніби ми не боїмося і не хвилюємося, але вони знають, наскільки я близький зі своїм братом. Щоразу, коли керівництво дізнається, що Кевін контактує з ворогом, вони завжди запрошують мене в Об'єднаний оперативний центр (ООЦ),

щоб я подивився розвідувальну інформацію з безпілотників, щоб я міг стежити за тим, що відбувається, спостерігати за тим, що відбувається. Важко спостерігати за Кевіном під час бою, але це також і полегшення, коли я бачу його і знаю, що з ним все гаразд.

Ми починаємо виконувати деякі місії, де ми залишаємося вдень (ROD), коли ми проникаємо вночі, а потім переїжджаємо до цільового табору і влаштовуємось на нічліг прямо перед сходом сонця. Ми залишаємося в таборі більше доби, а потім ведемо бій, вступаємо в сутичку або просто чекаємо на бій. Наступної ночі ми переїжджаємо до іншої цілі або переходимо через лінії окопів у дуже погані райони.

Я з рядовим, ми вдвох йдемо вздовж лінії окопів, що веде з однієї бойової позиції на іншу бойову позицію. Ми йдемо вздовж внутрішнього краю, коли він каже мені: «Гей, тримай очі відкритими. Ми бачили тут якийсь рух вдень».

Я прокладаю собі шлях вниз по системі окопів. Потім вона набуває невеликої форми, як буква S. Я дивлюся вниз по траншеї, але я не можу бачити багато. Я рухаюся, намагаючись залишатися якомога тихіше.

Я чую розмови. Я думаю, що це один з моїх хлопців просто голосно говорить, ніби просить всіх відійти, намагається розосередитися. Потім я прислухаюся трохи ближче і чую голоси, що розмовляють на пуштунській, іранській мові пуштунів, і вони близько, дуже близько. У мене викид адреналіну, і я застигаю на місці.

Я вмикаю радіо. «Я чую голоси за рогом».

Відповідає старший сержант. «Перелазьте через стіну. Тримайте її між собою і спробуйте визначити, де ці хлопці».

Я трохи відступаю. Мій загін перестрибує стіну, а я продовжую рухатися до повороту S. Як тільки я обходжу його, я чую, як кулеметна черга відкривається і прошиває стіну, за якою ховається мій загін.

Ми просто залазимо на цю стіну, перекидаємо кулемет через верх і відкриваємо вогонь. Ми застрелили двох хлопців, які намагалися втекти. Я знаю, що десь є третій. Щоразу, коли я визираю через стіну, я бачу спалах дула знизу, де цей третій хлопець стріляє по нас.

У мене заклинило кулемет. Я беру всі гранати, які в мене є, і кидаю їх через стіну, щоб виграти час і виправити заклинювання.

Поганий хлопець перестає стріляти. Я чекаю. Все тихо.

«Перелазь через стіну», — каже перший сержант. «Переконайся, що у тебе є підтримка».

Виставляємо підмогу. Хлопці з 3-го відділення перелазять через стіну і починають розчищати окопи.

Ми перестрибуємо через стіну. Прямо перед нами ґрунтова доріжка, яка спускається в шестифутову траншею. Ми стоїмо зверху, дивлячись у неї. Йдучи, я знаходжу невеликий глиняний місток, який перетинає траншею. Праворуч від мене мій командир відділення сідає на край окопу, заглядає під місток, щоб переконатися, що третього хлопця, який стріляв у нас, там немає.

Я переходжу міст. На іншому боці бачу склад зброї, який ворог намагався приховати. Ми знаходимося в поганій зоні для СВП, тому я залишаю склад у спокої, повертаюся через міст і починаю спускатися до свого командира відділення. Він падає в окоп, і я бачу, як з-під мосту лунають постріли.

Я негайно розвертаюся і намагаюся перелізти через стіну, щоб знайти укриття. Потім я чую крик мого командира відділення і, знаючи, що його поранило, розвертаюся і біжу назад до лінії окопу, де бачу, як мій рядовий витягує мого командира відділення з окопу. Я стрибаю вниз і відкриваю вогонь на придушення, зосереджуючись на ділянці під мостом. Я не бачу, де знаходиться стрілець, тому просто стріляю по всьому, щоб дати їм час витягнути мого командира відділення.

Як тільки я знаю, що він вийшов, я вистрибую і стрибаю назад через стіну. Одразу ж ми відступаємо на достатню відстань, щоб вогонь могли вести «птахи».

Я переводжу подих і думаю про себе, я не впевнений, що зможу йти далі. Я падаю.

Я біг на одному адреналіні, це було єдине, що тримало мене на ногах, а тепер я починаю відходити від нього, моє тіло розуміє, наскільки воно втомилося, і я падаю.

Я лежу на спині між рядами у винограднику, чекаючи на вогонь, і починаю думати про Кевіна. Я молюся, щоб з ним усе було гаразд, де б він не був. В безпеці.

Ми повернемося додому, разом, повторюю я собі.

Прилітають «птахи» і руйнують лінію окопів від одного кінця до іншого.

Джоді Мішель Прітчард

Батько Джоді Мішель Прітчард служив у військово-повітряних силах. Вона народилася в штаті Огайо, а коли їй виповнилося шість місяців, переїхала до Берклі-Спрінгс, Західна Вірджинія — містечка з одним світлофором і одним конем. Єдина дитина в сім'ї і, за власним описом, шибениця, Джоді любила бавитися в багнюці з фігурками солдатиків, і в ранньому віці вона закохалася у військову справу. Її прадідусь служив у Першій світовій війні, дідусь — у Другій світовій, а батько пішов добровольцем до В'єтнаму. Джоді хотіла продовжити військову спадщину своєї родини і, як і її батько, вступила до ВПС. У серпні 1998 року, отримавши сертифікат національного зареєстрованого парамедика, вона пройшла базову підготовку на військово-повітряній базі Лакленд у Сан-Антоніо, штат Техас. Вона є бортовою медсестрою у Військово-повітряній національній гвардії Західної Вірджинії. Її нинішнє звання — майор.

Моя черга приходить у 2003 році. Я вирушаю до Іраку в рамках операції «Непохитна свобода».

Ми сідаємо на борт військово-транспортного літака С-141 з сумками медичного обладнання, льотним спорядженням та хімічним спорядженням. Внутрішньовенні насоси, кардіомонітори та все необхідне медичне обладнання вже розкладені, але нам потрібно облаштувати простір, розвісивши ремені та поставивши стовпи для наших нош.

Зі мною також моя особиста сумка. У ній мій передсмертний лист, моє останнє послання до близьких. Сподіваюся, що він мені не знадобиться.

Я старший льотчик, але у свої двадцять три роки наймолодша в групі. Сьогодні ввечері ми летимо в Багдад, який є не лише найбезпечнішим, найзахищенішим місцем для нашої посадки, але й

центральним пунктом для збору наших пацієнтів: поранених солдатів, дітей, навіть полонених. Ми завантажимо їх і здійснимо шестигодинний переліт назад на авіабазу Рамштайн у Німеччині.

Наш пілот проводить інструктаж перед зльотом. «Слухайте, коли ми увійдемо в повітряний простір Іраку, нам потрібно буде піти в темряву».

«Що це означає?» запитую я.

«Ми вимкнемо світло і зайдемо під прицілом нічного бачення. Вам, народ, доведеться вдягнути окуляри. Потім ми зробимо штурмову посадку.»

О, Боже. Я тренувалася на штурмовій посадці на С-130. А 141-й — це зовсім інший літак. Я чула, що 141-му доводиться закручуватися по спіралі, щоб приземлитися.

Коли ми потрапляємо в повітряний простір Іраку, все темніє — ніяких вогнів, лише ніч.

Я пристебнута. Вантаж закриває всі ілюмінатори, і ми не можемо піднятися і подивитися, що відбувається зовні.

Я одягаю каску і бронежилет.

Вантажник дивиться на мене і каже: «Ти маєш на це сісти». «На що сісти?» питаю я.

«На твій бронежилет», — каже він. «Коли ми будемо йти на посадку по спіралі, вони будуть стріляти в нас, і кулі потенційно можуть пробити літак наскрізь. Через їхній напрямок, якщо ти сидітимеш на бронежилеті, у тебе буде набагато більше шансів не потрапити під кулі».

«А навіщо мені тоді шолом?»

Всі починають сміятися, в тому числі і старшина. Комічний момент, але я думаю: *Якого біса я туди пішла?*

Ми всі сидимо на наших бронежилетах, коли ми переходимо в режим радіотиші, хоча ми можемо чути, як наші пристебнуті вантажі стукають по підлозі літака.

Ми не розмовляємо, але в навушниках чути, як пілот, другий пілот та інженер синхронізуються, переглядаючи свій контрольний список. «Гаразд», — чую я, як пілот каже другому пілоту, — «ми починаємо зниження».

Літак починає різкий поворот керма вліво. Починає кренитися.

Потім ми починаємо йти по спіралі. Це як величезний штопор — пекельні американські гірки.

І він продовжує йти і йти, і йти. Пілот каже: «Постріл, на одинадцяту годину».

Я чую, як стріляють ззовні.

Вони стріляють у нас.

Другий пілот каже: «Постріли на другу годину».

Навіть якби ілюмінатори не були заблоковані, я б не побачила стрілянину, бо в мене немає приладу нічного бачення. Але пілоти це бачать, і літак йде по спіралі, і йде по спіралі -

Бам, ми на землі, глушимо двигуни.

Я поняття не маю, що буде далі.

Вони опускають трап. На борт піднімаються представник лікарні та представник MASF — Мобільного авіаційного пункту базування — вручають нам документи і починають розмову, але ми їх не чуємо, тому що двигун літака все ще не вимкнений. *Чому вони не зупинили літак?*

Я швидко з'ясовую, чому: в аеропорту гаряче. По базі б'ють з мінометів.

«Я вас не чую, ми вас не чуємо», — кричу я. *«Просто візьміть їх на борт, ми з цим розберемося».*

Ми завантажуємо пацієнтів і злітаємо. Ми мусимо штопором набрати висоту з тієї ж причини, з якої мусили знижуватися — щоб уникнути загрози зенітного обстрілу.

Десять з двадцяти наших пацієнтів розтягнуті на підстилках. Боже мій, ці бідолахи — деякі з них поранені, а деякі втратили кінцівки. Один солдат перебуває у жахливому на вигляд металевому витяжному пристрої, що фіксує кульшову западину стегна до стегнової кістки. Цей пристрій виглядає як у фільмі жахів Пила.

Ми бігаємо з рулонами білої медичної стрічки, відриваємо по сантиметру-два і приклеюємо до кожної подушки. На стрічці ми пишемо шкалу болю пацієнта, місце розташування рани, ліки та дозування, які він отримує.

Ми повинні лікувати пацієнтів, а також боротися зі стресами під час польоту -наприклад, з перевантажувальною силою, яка може бути шкідливою для крапельниці пацієнта. Ми постійно регулюємо мішки для крапельниць — і ми постійно дивимося на чоловіка в

тракційному пристрої. Кістки його ноги, скріплені штифтами, брязкали під час зльоту, і вони брязкають щоразу, коли ми потрапляємо в турбулентність, завдаючи йому сильного болю, хоча ми намагаємося зробити все можливе, щоб його нога була якомога жорсткішою.

Хтось кричить, що йому треба в туалет. Він хоче злізти з підстилки, але не може, бо в нього немає ноги.

Хтось кричить про наркотики. Поруч з ним сидить інший пацієнт і мовчки дивиться на нього. Через те, що відбувається в його голові, він ледве може відповісти на наші запитання.

Я перевіряю солдата, у якого відсутня половина обличчя. Він піднімає на мене очі і каже: «Мем, мені потрібно знати, коли цей літак приземлиться. Мені потрібно знати, коли я зможу повернутися до Іраку».

«Тебе підстрелили, любий. Чому б нам не дати цьому трохи часу, гаразд? Ти через багато пройшов.»

«Ні, я хочу повернутися.»

«Я розумію це. Я все розумію. І я хочу, щоб ти повернувся. Дуже хочу. Але спочатку ми повинні доставити тебе в Рамштайн, щоб про тебе подбали лікарі. Нехай твоє тіло зцілиться, а потім ми заберемо тебе назад».

«Я в порядку, я хочу повернутися, я готовий».

Він не єдиний солдат, який говорить мені це під час польоту. Всі хлопці на борту хочуть повернутися. Усі до одного.

Того ж року наш командир привів нас до кімнати, щоб пояснити нашу наступну місію.

«У вашому екіпажі є три медсестри з реанімації, і ви одна з найбільш висококваліфікованих команд, які ми маємо тут, у Рамштайні», — каже він нам. «У нас є три пацієнти, які дуже хворі».

«Наскільки хворі?»,- запитую я.

«Вони скоро помруть. Вони їдуть додому, щоб померти. Треба відвезти їх у Бетесду, штат Меріленд. Ти маєш підтримувати в них життя, поки не доберешся до Волтера Ріда». *Ти зможеш, кажу я собі.* «Гаразд», — кажу я командиру. «Ми зробимо це.»

Нам дали бортовий номер літака. Екіпаж — усі п’ятеро — виходимо з машини і без проблем знаходимо літак. Я піднімаюся на борт.

Замри.

Що в біса відбувається?

Передня половина літака заповнена трунами. Шість трун. Солдати натягують на кожну американський прапор.

Ми стоїмо, шоковані. Я роблю глибокий вдих і повертаюся до свого капітана, Джино Кротчвелла. «Гаразд, — кажу я йому. «Очевидно, ми не в тому літаку. Я зателефоную і уточню».

Передаю по рації бортовий номер. Відповідь не забарилася: ми в потрібному літаку.

До нас приєднується команда реанімобілів, яка виконує цю місію. Ми налаштовуємо літак для наших трьох пацієнтів, які потрапляють на борт непритомними і не реагують на навколишнє середовище. Після того, як ми їх розмістили, ми дізнаємося, що їх супроводжують так звані PAX-пасажири.

Я відводжу Джино вбік. «Посади людей у літак, в одній половині якого літаюча реанімація, а в іншій — літаючий морг, — вони не зможуть цього витримати».

«Я тебе розумію, — каже Джино. «Але ми повинні доставити цих хлопців додому».

«Вони не зможуть сидіти з нами через медичне обладнання.

-а нам потрібен простір, щоб пересуватися, щоб ми могли належним чином доглядати за нашими пацієнтами. Це означає...»

«Я знаю.

«Їм доведеться сидіти близько до трун».

Джино розуміюче киває, робить глибокий вдих. Затримує його. «Ми повинні відвезти цих хлопців додому», — повторює він.

Перед посадкою пасажирів я збираю невелику групу — переважно чоловіків-солдатів і одну жінку, одягнену в цивільний одяг. Я м’яко пояснюю, чого очікувати в літаку, а потім запитую їх, чи вони не проти.

Чоловіки кажуть, що так. Я дивлюся на жінку і кажу: «Пані, з вами все гаразд?».

«Так», — відповідає вона. «Зі мною все гаразд».

Ми злітаємо. Через пару годин польоту деякі пасажири встають і починають трохи рухатися. Я підходжу до трун, щоб помолитися. Біля однієї з них стоїть солдат, опустивши голову, з обличчям, викарбуваним у скорботі.

«Це медик, — каже він, киваючи підборіддям на труну перед собою. «Це була його остання місія».

Він робить глибокий вдих, його голос тремтить, коли він каже: «Я був з ним, коли його застрелили».

Він показує мені фотографію чоловіка в сонцезахисних окулярах і повній уніформі.

Світле волосся, настільки молодий, наскільки це можливо.

«Мені шкода», — кажу я. «Мені дуже шкода. Я можу вам чимось допомогти?» «Ні, мем. Я забираю його додому». Він ковтає. «Я просто збираюся забрати його додому».

Я швидко збираюся з думками і повертаюся, щоб перевірити своїх пацієнтів. З ними все гаразд. Бачу, що жінка в цивільному плаче. Я кажу своїй команді, що піду до неї, щоб переконатися, що з нею все гаразд.

«Мем?» м'яко запитую я. «Чи не хотіли б ви піднятися в кабіну, вийти з цієї обстановки?»

Вона хитає головою. «Мені не потрібно нікуди йти». « Ви впевнені?»

«Он та труна», — каже вона, показуючи на неї. «Це мій чоловік.»

О, Боже мій.

«Він загинув під час бомбардування ООН», — каже вона. «Мені довелося приїхати і впізнати тіло. Зараз я везу його додому».

Я навіть не можу уявити, в якому кошмарі опинилася ця бідолашна жінка. «Мем, я дуже співчуваю вашій втраті. Якщо я можу чимось допомогти, *будь-що,* будь ласка, зрозумійте, що я тут для вас».

«Дякую», — каже вона.

Після приземлення ми супроводжуємо наших пацієнтів до Волтера Ріда в AmbuBus, великій білій машині швидкої допомоги, розмальованій великим червоним хрестом.

Ми приїжджаємо до лікарні, розкладаємо пацієнтів всередині і повертаємося до автобуса, щоб забрати наше обладнання. Ми всі виснажені. Ми не спали і працювали майже шістнадцять годин.

Я беру кардіомонітор. Я викочую його з автобуса AmbuBus, коли відчуваю, як мене смикають за льотний костюм. Я обертаюся і бачу маленьку дівчинку з кучерявим волоссям. Їй п'ять, може, шість

років. Надворі ніч і прохолодно, а на ній лише маленькі білі стрейчеві штанці та маленька біла сорочка.

Я також помічаю несамовиту жінку, яка стоїть прямо за дівчинкою.

«Це твоя мама?», — запитую я дівчинку.

Вона киває. «Ти привела мого тата додому?»

Я стаю на одне коліно. «Як звати твого тата, сонечко?» каже вона мені.

Її батько — один із пацієнтів, яких я привезла додому помирати.

«Так», — кажу я, відчуваючи, що мене нудить. «Я привезла його додому». «З ним усе гаразд?»

Я дивлюся на жінку. Очевидно, що вона ще не бачила свого чоловіка, але повністю усвідомлює його важкий стан.

«Можна мені його побачити?», — запитує мене дівчина. «Чи можу я сказати йому, що люблю його?» «Сонечко, — кажу я, — скоро ти зможеш його побачити».

І тут я втрачаю самовладання. Жінка теж. Я знаю, що пронесу цей момент із собою до кінця життя.

Лють і все інше, що нагадує мені спогад, те, як я почуваюся всередині — я не хочу ні з ким про це говорити. Я не можу говорити про це навіть зараз, через стільки років.

Це стало проблемою.

Мій друг запропонував мені звернутися до психолога. Психолог виявився чудовим.

Я дізнаюся, що це нормально — відчувати злість. Чи біль, чи сум, чи ще щось. Якщо я відчуваю ці речі, це не означає, що я нижча за інших або що я соціальний вигнанець. Я не завдаю шкоди.

Я — людина.

А люди не є непереможними. І хоча декому це може здатися здоровим глуздом, є серед нас ті, хто ховає свої почуття щодо складних тем. Потім, коли нам нагадують про ці почуття, ми думаємо. що ми не праві. Ми думаємо, що інші люди повісять на нас ярлик людини з психічними проблемами.

«Але ти не така», — кілька разів повторює мені психолог. «Ти людина, і мати проблеми — це нормально».

Мені знадобилося багато часу, щоб змиритися з цим. Ще довше мені знадобилося, щоб розповісти цю історію.

Про авторів

ДЖЕЙМС ПАТТЕРСОН — один з найвідоміших і найбільш продаваних письменників усіх часів. Його книжки продано накладом понад 400 мільйонів примірників по всьому світу. Він є автором одних з найпопулярніших серій останніх двох десятиліть — «Алекс Кросс», «Жіночий клуб вбивць», «Детектив Майкл Беннетт» та «Приватні романи», а також написав багато інших бестселерів, включаючи окремі трилери та нон-фікшн.

Джеймс пристрасно заохочує дітей до читання. Натхненний власним сином, який неохоче читав, він також пише низку книжок для юних читачів, зокрема серії «Середня школа», «Собачі щоденники», «Мисливці за скарбами» та «Макс Ейнштейн». Джеймс виділив мільйонні гранти незалежним книгарням і вже тринадцять років поспіль є найбільш затребуваним автором художньої літератури для дорослих у британських бібліотеках. Він живе у Флориді зі своєю сім'єю.

МЕТТ ЕВЕРСМАНН звільнився з армії після двадцяти років служби. Його останнім призначенням була посада першого сержанта піхотної роти в 10-й гірській дивізії під час операції в Іраку. Майже половину своєї кар'єри він провів у 75-му полку рейнджерів і був членом оперативної групи «Рейнджер», підрозділу, увічненого у фільмі «Чорний яструб». Еверсманн та його сім'я живуть у Вест Палм Біч, де він керує власною консалтинговою компанією Eversmann Advisory.

КРІС МУНІ — міжнародний автор бестселерів та чотирнадцяти трилерів. Американська асоціація детективних письменників номінувала роман «*Пам'ятаючи Сару*» на премію Едгара. Він викладає творче письмо в Гарварді.

ЗМІСТ

Частина перша
ЗАКЛИК ДО ОБОВ'ЯЗКУ 4

Частина друга
ПІД ЧАС НАВЧАННЯ 33

Частина третя
В КРАЇНІ.....110

Частина четверта
НА ВНУТРІШНЬОМУ ФРОНТІ 199

Кода
ДЕНЬ ПАМ'ЯТІ 261

ХУДОЖНЄ ВИДАННЯ

Джеймс Паттерсон і Метт Еверсманн
з Крісом Муні

ПРОГУЛЯНКА В МОЇХ БОЙОВИХ ЧЕРЕВИКАХ

Переклад з англійської — ***Білашевич Валентина***

Підписано до друку 01.03.2023 р. Формат 60х84 1/16.
Друк цифровий. Папір офсетний. Гарнітура Times New Roman.
Ум. друк. арк. 18,15. Тираж 300 прим.

ТОВ «КНТ»

Свідоцтво про внесення суб’єкта видавничої справи
до державного реєстру видавців, виготівників і розповсюджувачів
видавничої продукції ДК № 581 від 03.08.2001 р.

Книги, які можуть вас зацікавити

Броньований розум. Бойовий стрес та психологія екстремальних ситуацій

Хорошие солдаты

Виживання. Офіційний посібник армії США

Ближній бій. Місто, забудова, вулиця. Уроки битви та вправи

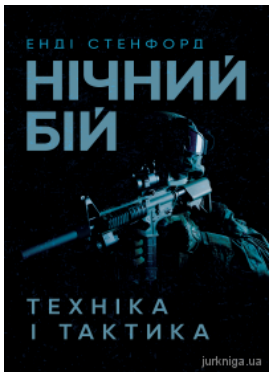

Нічний бій. Техніка і тактика

Знання рейнджера. Універсальний навчальний посібник для рейнджерів

Перейти до галузі права
Військове право

ЮРКНИГА
від теорії до практики

Перейти на сайт →